

Arrest

nr. 279 789 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 Brugge

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022, heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2021. Op 7 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat het verzoek kennelijk ongegrond is.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u Albanees staatsburger afkomstig uit Gruemirë, Albanië. Op uw zeventiende leerde u B.H.(...) kennen met wie u trouwde en twee kinderen kreeg. Jullie woonden in Golem, Shkodër. Vanaf het begin waren er problemen in jullie huwelijk en werd u regelmatig geslagen. U wou scheiden maar B.(...) weigerde. U besprak een mogelijke scheiding met uw vader, die een gelijkaardige man als B.(...) is, maar hij was er tegen. Ergens begin september 2021 kreeg u een zware ruzie met uw echtgenoot. Omdat u al twee maanden uw loon niet had ontvangen, kon u de energiefacturen niet betalen en dreigde de energiemaatschappij ermee uw contract stop te zetten. Uw man verplichtte u om geld te lenen bij de buurvrouw. Zij had een voedingswinkel en hielp u geregeld wanneer u geen geld had om eten te kopen. U weigerde: u schaamde zich om geld te vragen. Uw man was woest en sloeg u. De dag nadien vertelde u alles aan uw zus en zij zag dat het zo niet verder kon. Ze verplichtte u om klacht in te dienen tegen uw man. De dag nadien ging u naar het politiecommissariaat van Shkodër waar u werd geholpen door een heel vriendelijke politiemann. Hij maakte voor u een proces-verbaal op en stuurde het dossier naar de rechtbank door. U besloot om niet meer naar huis terug te keren. Uw schoonbroer ging uw kinderen in uw plaats ophalen van school en u trok samen met hen in bij uw zus en schoonbroer. Uw zus belde uw man op en zei dat hij u met rust moest laten en dat jullie naar de rechtbank zouden gaan. Hierop belde uw echtgenoot naar uw vader, die onmiddellijk naar het huis van uw zus kwam. U legde alles uit, maar uw vader wilde u niet begrijpen. Uw zus zei daarop aan uw vader dat, als hij wilde helpen, het nu moest gedaan worden en dat hij anders maar weg moest gaan. Hierop vertrok hij. Een dag of twee na uw aangifte werden u en uw man via een kortgedingprocedure al opgeroepen voor de rechtbank van Shkodër. Uw man nam de zaak niet serieus en deed alsof alles één groot misverstand was. Hij zei dat hij met u kon doen wat hij wou en verbaasde met zijn reactie zelfs de rechter. Toen de rechter de uitspraak voorlas, ging uw man zelfs tegen haar in. U kreeg een beschermingsbevel van zes maanden: B.(...) mocht in die periode niet in uw buurt komen. Tijdens die zes maanden kon uw man enkel mits begeleiding van een maatschappelijk assistent de kinderen zien en u kreeg de voorlopige voogdij over de kinderen. U kreeg nog de mogelijkheid om verdere stappen tegen uw man te ondernemen en hem naar de gevangenis te laten sturen, maar uit respect voor uw kinderen en omdat u bang was wat er zou gebeuren wanneer hij na zijn straf zou vrijkomen, besloot u om het hierbij te laten. U had geen vertrouwen in het juridische systeem en u zou alles alleen maar erger maken. Na het vonnis verbrak u alle contact met B.(...), stopte u op uw werk en kwam u niet meer buiten. Een kleine week later had uw man door dat het serieus was en u niet zou terugkomen. U kreeg hulp van een agent om spullen op te halen bij u thuis zodat B.(...) u niets kon maken. Terwijl de agent met uw man wachtte in de tuin, haalde u uw spullen op. Uw man zei toen discreet, zonder dat de agent het hoorde, dat u zou eindigen zoals S.(...) een vrouw die vermoord werd door haar man na zijn vrijlating uit de gevangenis. Tegen uw zus zei uw man aan de telefoon dat, indien u niet snel naar huis zou terugkeren, hij u zou vermoorden. U zag in dat de situatie zou escaleren en u besloot dat vluchten de enige optie was. Uw beste vriendin die in België woonde stelde voor om bij haar te komen wonen. Uw oudste zoon vertelde tegen zijn vader dat u nood had aan een weekje vakantie en u beloofde na een week terug te komen. B.(...) gaf toe op één voorwaarde: u moest uw aangifte ongedaan maken wanneer u terugkwam. Twee of drie weken na het vonnis verliet u samen met uw twee kinderen Albanië en reisde u naar België. Na een week belde B.(...) uw beste vriendin op met de vraag waar jullie waren. Ze vertelde hem dat jullie na een week vertrokken waren en ze nadien geen informatie had. Hij vertelde haar dat u naar eender waar kon vluchten, maar u alsnog door zijn handen dood zou gaan. Op 30 september 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. B.(...) weet inmiddels dat jullie in België zijn – uw oudste zoon heeft sporadisch contact met hem – en u bent bang dat hij jullie in België zal komen zoeken. U vreest bij terugkeer naar Albanië dat uw man u het leven zuur zou maken of u zou vermoorden. U wil bovendien ook niet dat hij de kinderen, die door zijn gedrag getraumatiseerd zijn, ziet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort alsook dat van de kinderen; uw originele identiteitskaart; uw origineel rijbewijs; een kopie van het verslag van de rechtbank over de inhoud van de zitting d.d. 11 september 2021; en een kopie van het hierna gevelde vonnis in kortgeding, d.d. 11 september 2021, waaruit onder meer blijkt dat er van 11 september 2021 t.e.m. 11 maart 2022 een beschermingsbevel werd uitgevaardigd zodat B.(...) niet in uw buurt mag komen, u de voorlopige voogdij krijgt van de kinderen, B.(...) de kinderen enkel kan zien samen met een maatschappelijk werker, u financieel instaat voor de kinderen en de sociale dienst van Shkodër u financiële en psychosociale hulp dient te verlenen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen

vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw man – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Vooreerst kan er opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal weliswaar erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschermingslijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Bovenstaande informatie wordt bevestigd door uw verklaringen over de houding van de Albanese autoriteiten in uw zaak. Hieruit blijkt immers dat ze wel degelijk bereid en in staat waren om u bescherming te verlenen. N.a.v. de ruzie met uw man stapte u begin september 2021 naar de politie, waar u naar eigen zeggen geholpen werd door een erg beleefde politieman die u meteen te hulp schoot, troostte en een proces-verbaal opstelde. Hij beloofde uw aangifte naar de rechtbank te sturen, wat effectief gebeurde aangezien u en uw man een dag of twee later al uitgenodigd werden door de rechtbank. U kreeg de kans om uw versie van de feiten te vertellen en de rechtbank nam een beslissing. U kreeg de voorlopige voogdij over jullie kinderen en een beschermingsbevel van zes maanden. In deze periode mocht uw man niet bij u in de buurt komen en kon hij de kinderen enkel zien via een bezoeksregeling met een maatschappelijk

assistent. Bovendien zei de rechter u dat er nog maatregelen tegen B.(...) konden genomen worden waaruit u kon opmaken dat u hem misschien wel naar de gevangenis kon laten sturen (CGVS, p. 5, p. 10-11, p. 13 en p. 15). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat de zaak in kortgeding werd behandeld en er onmiddellijk werd ingegrepen na de door u neergelegde klacht. Er werd u door de sociale dienst van Shkodër psychosociale en financiële bijstand beloofd. De maatregelen gingen in op 11 september 2021 en waren geldig tot 11 maart 2022. Uit het vonnis blijkt dat er een onderzoek opgestart zou worden om na te gaan of B.(...) al dan niet vervolgd zou worden en of het al dan niet tot een strafproces zou komen. Dat deze beschermingsmaatregel geen dode letter bleef, blijkt tevens uit het feit dat de politie zich bereid toonde om u te vergezellen naar uw woning om er spullen op te halen (CGVS, p. 11-12).

Wat betreft de bedreigingen die uw man na het uitvaardigen van de beschermingsmaatregel geuit zou hebben – hij sprak dreigementen uit in de gang van de rechtbank; in het bijzijn van een politieagent maar zonder dat deze het kon horen zei hij dat u zou eindigen zoals een zekere S.(...) die werd gedood door haar man en uw zus bedreigde hij aan de telefoon (CGVS, p. 12-14) –, dient opgemerkt te worden dat u hiervan geen melding maakte bij de politie (CGVS, p. 14; p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u dit niet heeft gedaan om de situatie niet te verergeren en u wilde niet dat iemand aan uw kinderen zou zeggen dat u hun vader naar de gevangenis had gestuurd (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan uw nalaten klacht in te dienen niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden, temeer daar de Albanese autoriteiten, zoals hierboven reeds aangegeven, al eerder tegen uw echtgenoot hadden opgetreden. Dat u geen 24 uur op 24 door de politie beschermd kon worden, zoals u nog aanstipte (CGVS, p. 16), volstaat ook niet als uitleg voor uw nalaten. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de persoon die u belaght eventueel wordt gearresteerd en vervolgd.

Uw gevoel van wantrouwen in het systeem – u meende onder meer dat verschillende vrouwen al tevergeefs aangifte hadden gedaan en dat niet alle rechters goede beslissingen nemen waardoor men nooit weet welke beslissing er zal genomen worden – (CGVS, p. 13) is slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met de bovenstaande door de Albanese justitie getroffen (beschermings)maatregelen ten aanzien van u. U sprak zelf overigens enkele keren uw lof uit over de rechter in uw zaak: omdat ze een vrouw was, begreep ze u goed én ze deed een goede uitspraak. Bovendien zei de rechter dat, indien u dit wenste, u nog bijkomende stappen tegen B.(...) kon zetten met als mogelijk gevolg dat hij naar de gevangenis zou gestuurd worden en volgens u kon hij voor familiegeweld een paar maanden gevangenisstraf krijgen (CGVS, p. 12-13 en p. 15).

In dit verband wees u weliswaar ook nog op het voorbeeld van S.(...), een vrouw die vermoord werd door haar man tegen wie ze klacht had ingediend, waardoor hij veroordeeld was. Hij kwam na vijf of zes maanden weer vrij waardoor hij de kans had gekregen om haar te vermoorden. Ook vermeldde u de zaak van een rechter die door haar echtgenoot, die acht maanden in de gevangenis had gezeten, vermoord werd (CGVS, p. 12-13; p. 16). Hieruit kan echter niet opgemaakt worden dat de autoriteiten in Albanië hun werk niet zouden doen. Immers, uit uw voorbeelden blijkt dat de autoriteiten wel degelijk al tegen de mannen in kwestie hadden opgetreden. Dat zij werden vrijgelaten, kan verschillende redenen hebben, zoals een gebrek aan bewijs tegen hen of het uitzitten van hun straf. Uit het loutere feit dat de door u vermelde mannen op vrije voeten waren, waardoor ze nieuwe criminele feiten, zoals moorden, konden plegen, kan dan ook geen onwil of onkunde van de autoriteiten om bij criminele feiten op te treden afgeleid worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Uit het voorgaande kan bijgevolg niet opgemaakt worden dat de Albanese autoriteiten u geen of onvoldoende bescherming wilden of konden verlenen, wel integendeel.

Aansluitend kan ook nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de

politie en gerechtelijke autoriteiten in het algemeen te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt echter, in tegenstelling tot uw beweringen in dit verband, niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om de ook door u vermelde (CGVS, p. 13) corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om tegen de ook door u vermelde corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op dit alles ben ik dan ook de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Voorts kan erop gewezen worden dat u ondanks B.(...) weigering zelf geen enkel initiatief aan de dag heeft gelegd om van B.(...) te scheiden en zelfs niet om u naar de opties in dit verband te informeren (CGVS, p. 4).

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u als alleenstaande moeder niet in Albanië zou kunnen leven. U heeft immers in het verleden als enige kostwinner ingestaan voor het levensonderhoud van u en uw gezin (CGVS, p. 10), waardoor uit niets blijkt dat u dit bij terugkeer niet opnieuw zou kunnen doen. Zelfs al zou u niet bij familie in Albanië kunnen intrekken en zelfs al steunde uw vader u niet, zoals u stelde (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 11), dan nog blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Albanië niet door familie zou gesteund en ondersteund worden – uw zus stond u immers in het verleden, na de problemen met uw echtgenoot, met raad en daad bij (CGVS, p. 10-11) – en dat u er dus geen toegang zou kunnen hebben tot de huurmarkt om een appartement of woning te huren.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Aan de identiteit en nationaliteit van u en uw kinderen wordt niet getwijfeld. Uit het vonnis en het verslag van de rechtbank blijkt, zoals aangehaald, louter dat de Albanese autoriteiten hebben opgetreden tegen uw man.

Gelet op het voorgaande wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6/1, § 1 *juncto* artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert als eerste aan dat de commissaris-generaal pretendeert de versnelde procedure te hebben toegepast en haar verzoek om internationale bescherming aldus met recht en reden kennelijk ongegrond heeft kunnen verklaren. “Dit klopt niet”, zo stelt ze. Ze verwijst vervolgens naar de artikelen 57/6, lid 1, 2° en 57/6/1, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat of de commissaris-generaal nu van plan was om toepassing te maken van artikel 57/6/1, § 1, b), zoals hij volgens verzoekster beweert, of van artikel 57/6/1, § 1, f) van de Vreemdelingenwet, de beslissing van de commissaris-generaal te laat kwam om te kunnen pretenderen dat *in casu* een versnelde procedure werd toegepast. Ze meent dat indien de commissaris-generaal toepassing wou maken van artikel 57/6/1, § 1, b) van de Vreemdelingenwet, hij uiterlijk op 24 maart 2022 een beslissing moest nemen, 15 werkdagen vanaf 3 maart 2022.

Verzoekster beweert dat de commissaris-generaal meende dat hij, zonder toepassing te hebben gemaakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond kon beschouwen conform de artikelen 57/6, eerste lid, 2° *juncto* 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent, volgens verzoekster, dat de commissaris-generaal meende dat hij het verzoek minder grondig moest onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van verzoekster mocht leggen. Ze meent dat de gevolgen hiervan vast te stellen zijn aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de commissaris-generaal heeft gevoerd. Ze verwijst hiervoor ook naar het tweede middel. Dit is, aldus verzoekster, niet correct.

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing onherroepelijk is gevestigd, artikel 57/6/1, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden is, en (haar zaak) moet worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: het Verdrag van Istanbul), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uitwerking van het middel werpt zij nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Verzoekster stelt vast dat de commissaris-generaal heeft beslist dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat zij nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal verklaarde de aanvraag om internationale bescherming, volgens verzoekster onterecht, kennelijk ongegrond.

Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal haar relaas niet betwist. Hij betwist, volgens verzoekster, dus niet dat ze jarenlang systematisch het slachtoffer werd van huiselijk geweld en expliciet bedreigd werd met de dood. De commissaris-generaal geeft echter aan dat ze vertrouwen moet hebben in het Albanees gerechtelijk systeem om haar te beschermen, aldus verzoekster.

Ze geeft vervolgens aan dat ze vreest voor haar leven en het leven van haar kinderen. Volgens verzoekster zet de commissaris-generaal een mooi theoretisch betoog uiteen, maar is de realiteit evenwel een ander verhaal. Verzoekster werpt op dat ze een klacht tegen haar man indiende maar die vond dat maar een lachertje. Ze geeft aan dat haar man letterlijk aan de rechter verklaarde dat hij met haar zou doen wat hij wilde. *“Zelfs na het contactverbod en de verhuis naar haar zus, vond verwerende partij verzoekende partij telkens terug en bedreigde hij haar herhaaldelijk met de dood”*, aldus verzoekster.

Verzoekster wijst er verder op dat ze geen verdere, ingrijpendere stappen tegen haar man durfde te ondernemen en hem naar de gevangenis te sturen omwille van twee redenen. Zelfs als hij zou worden veroordeeld en in de gevangenis zou belanden, zou een korte gevangenisstraf niets oplossen, doch integendeel, zo stelt ze. Verzoekster meent dat dit haar man nog woedender zou maken en ze helemaal niets zou kunnen ondernemen om zichzelf en haar kinderen tegen hem te beschermen. Verzoekster geeft aan dat ze genoeg verhalen kent, zoals dat van S., wiens man na enkele jaren vrij kwam en wraak nam zonder dat de politie of autoriteiten hiertegen iets konden ondernemen. Verzoekster is ervan overtuigd dat indien haar man in de gevangenis zou belanden, hij zijn dreigementen zou omzetten in acties en haar zou vermoorden. Daarnaast, zo meent verzoekster, dienen de gebeurtenissen maatschappelijk gekaderd te worden. Ze geeft aan dat ze er mentaal en fysiek volledig doorzat. Ze durfde de vader van haar kinderen niet naar de gevangenis te sturen met het risico dat zij dat haar altijd kwalijk zouden nemen.

Verzoekster geeft verder aan dat zelfs haar vader haar dwong om terug te keren naar haar man, goed wetende dat zij, zijn dochter, mishandeld werd door haar man. Verzoekster meent dat ze haar vrees en haar problemen erg duidelijk heeft uiteengezet. Scheiden was geen optie, zo merkt verzoekster op, en ze licht toe dat haar man haar duidelijk had gemaakt dat zij enkel en alleen van hem zou verlost zijn als zij dood zou gaan. Verzoekster haalt verder nog het mentaliteitsverschil aan in Albanië als het op scheiden aankomt. Ze betoogt dat haar man zich nooit als een vader heeft gedragen en dat haar kinderen getraumatiseerd zijn door het zien van al het geweld dat hun vader tegen hun moeder gebruikte. Verzoekster geeft aan dat ze vreest voor haar leven en ervan overtuigd is dat zij vermoord zal worden door haar man indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Albanië.

Zij stelt vervolgens dat ze er niet zomaar als alleenstaande vrouw een nieuw leven kan beginnen. Het gaat haar immers niet over de financiële kant van de zaak, wel over de imminente bedreiging van haar man die haar overal zal vinden en zal vermoorden omdat zij hem ten schande heeft gebracht en verlaten heeft.

Verzoekster meent dat uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal haar ten onrechte internationale bescherming heeft geweigerd.

Verzoekster geeft verder aan dat de commissaris-generaal bovendien nooit rekening heeft gehouden met haar specifiek en kwetsbaar profiel. Ze verwijst naar artikel 60 van het Verdrag van Istanbul en stelt dat dit bevestigt dat gendergerelateerd geweld eveneens een vorm van vervolging uitmaakt die internationale bescherming rechtvaardigt.

Volgens verzoekster verplicht artikel 60 van het Verdrag van Istanbul dat de lidstaten van het Verdrag waarborgen dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen erkend wordt als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, A, tweede lid van het Verdrag van Genève en als een vorm van ernstige schade die aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Volgens verzoekster verduidelijkt het *Explanatory Report* dat het erkennen van gendergerelateerd geweld als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, A, tweede lid, impliceert dat men erkent dat een vrouw vervolgd kan worden omwille van haar gender, namelijk door haar identiteit en status als een vrouw.

Verzoekster voert verder aan dat meisjes en vrouwen die het slachtoffer zijn van gendergerelateerd geweld bescherming kunnen vragen in een derde land wanneer hun eigen land faalt hen te beschermen tegen vervolging. Dit principe was, aldus verzoekster, reeds erkend door de interpretatie van het Verdrag van Genève, door het UNHCR in hun richtlijnen over “*internationale bescherming*” en in de “*Europese Kwalificatierichtlijn*”. Verzoekster geeft aan dat het Verdrag van Istanbul dit juridisch bindend maakt voor de lidstaten van de Raad van Europa. Verzoekster voert verder nog aan dat gendergerelateerde vervolging zich uit in verschillende vormen van geweld zoals seksueel geweld, huiselijk geweld, gedwongen huwelijken, VGV, vervolging wegens het overschrijden van sociale normen en waarden, eerwaak, gedwongen prostitutie, gedwongen sterilisatie en gedwongen abortus.

Verzoekster is van oordeel dat artikel 60, lid 2 van het Verdrag van Istanbul een aanvulling vormt “*op de verplichting uit lid*”. Dit lid vereist dat elk van de gronden uit het Verdrag van Genève op gendersensitieve wijze zouden worden uitgelegd en toegepast. De gegronde vrees voor vervolging moet betrekking hebben op één of meer van de gronden voor asiel uit de Conventie. In de beoordeling van de gronden voor vervolging wordt gendergerelateerd geweld meestal binnen de grond van het behoren tot een bepaalde sociale groep gerekend, zodat de andere gronden over het hoofd worden gezien, aldus verzoekster. Het verzekeren van een gendersensitieve interpretatie van asielerzoeken betekent, zo luidt verzoeksters argumentatie voorts, het erkennen en begrijpen van de impact die gender kan hebben op de redenen voor het type vervolging of de geleden schade.

Verzoekster stelt dat *in casu* de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met het gendergerelateerd geweld dat zij zeer uitvoerig uiteenzette en het feit dat zij hiervoor geen adequate bescherming kan krijgen in Albanië.

Verzoekster voert aan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verder acht verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden. Deze gebiedt, zo luidt het, dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekster wijst erop dat de negatieve beslissing van de commissaris-generaal gebaseerd is op het feit dat de commissaris-generaal van oordeel is dat zij beroep kan doen op de Albanese autoriteiten. Verzoekster is echter van mening dat ze heeft aangetoond dat dit niet het geval is.

Verzoekster wenst dan ook bescherming van de Belgische autoriteiten. Zij vreest voor haar leven in Albanië. Ze voert als laatste aan dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot een negatieve beslissing in haar verzoek om internationale bescherming is gekomen.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om te worden erkend als vluchteling, subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Ondergeschikt vraagt verzoekster dat de beslissing wordt vernietigd en wordt teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.1.3. Verzoekster stuurt op 2 november 2022 een aanvullende geworden met een attest ter ondersteuning van haar “*psychologische barrières die cliënte ondervond om passende hulp te bekomen bij de Albanese instituties*”. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met daarbij psychologisch attest gedagtekend 1 november 2022.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Motieven van de bestreden beslissing

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal, omdat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden waarbinnen de commissaris-generaal na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden een beslissing diende te nemen, geen versnelde procedure heeft kunnen voeren en ten onrechte besloot tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag de commissaris-generaal evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in dit geval de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“in het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen geheel ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat haar verzoek om internationale bescherming niet (meer) volgens een versnelde procedure mocht worden behandeld en dat haar verzoek om internationale bescherming niet (meer) als kennelijk ongegrond mag worden beschouwd. Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn, dewelke een termijn van orde betreft, de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou kunnen/mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. In dit kader blijkt, dit in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In deze blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).*

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan: *“Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p. 113).*

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

2.2.3. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij herhaaldelijk tracht te laten uitschijnen dat de commissaris-generaal zou hebben nagelaten om haar verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze te onderzoeken. Uit het loutere gegeven dat er een versnelde procedure werd toegepast en dat er door de commissaris-generaal uiteindelijk werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming kan dit, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, niet worden afgeleid.

Verder kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster met haar voormeld betoog de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken van het dossier op loutere en aperte wijze miskent. Hieruit blijkt namelijk duidelijk en genoegzaam dat verzoeksters situatie en de door haar aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk en terdege werden onderzocht. Verzoekster kon aangeven of ze bijzondere procedurele noden had, werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en kon een vragenlijst invullen en verklaringen afleggen. Ze kreeg de kans om doorheen de loop van haar procedure tot internationale bescherming documenten bij te brengen. Bovendien kreeg ze de mogelijkheid om haar asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, dat ongeveer drie uur duurde. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd ze bijgestaan door haar advocaat. Eveneens werd door het Commissariaat-generaal de nodige informatie vergaard in het kader van en het nodige onderzoek gevoerd inzake de door verzoekster aangevoerde feiten, documenten en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet (grondig) zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster zich in dit kader beperkt tot de algemene bewering dat verweerder “oppervlakkig onderzoek” zou hebben gevoerd en “zeer snel en zeer onzorgvuldig” tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. Ze laat daarbij na om te preciseren en concretiseren welk(e) element(en) nader had(den) moeten worden onderzocht. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat verzoekster middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kon doen, de nodige verduidelijkingen kon aanbrengen en de nodige, door haar relevant geachte bijkomende elementen en informatie kon aanreiken. Verzoekster heeft deze mogelijkheid ook benut.

2.2.4. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 28 februari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële

redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.2.5. Na een grondige lezing van het administratief dossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt.

2.2.6. Verzoekster vreest dat bij terugkeer naar Albanië haar man haar het leven zuur zal maken of haar zal vermoorden. Ze wil bovendien niet dat haar man haar kinderen, die door zijn gedrag zijn getraumatiseerd, nog ziet.

Zoals verzoekster in het verzoekschrift terecht opmerkt, worden haar problemen met en de vrees die ze koestert ten aanzien van haar echtgenoot niet betwist. Aan die problematiek, zoals die ook blijkt uit de door verzoekster neergelegde gerechtelijke documenten, wordt niet getwijfeld.

Verzoekster maakt echter niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot die problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt, zoals als volgt pertinent in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Er dient immers opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw man – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.”*

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij die hier anders over doet denken. Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.2.7. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Verzoekster blijft desbetreffend evenwel in gebreke. Ze beweert weliswaar dat de commissaris-generaal een mooi theoretisch betoog uiteenzet over de bescherming van de Albanese autoriteiten maar dat dit in de realiteit een ander verhaal is, doch ze laat geheel na om zelf informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat de informatie van de commissaris-generaal waarop deze zich in de bestreden beslissing steunt niet (langer) correct zou zijn, en dat diens gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn, daar er -zoals verzoekster op algemene, niet in het minst onderbouwde wijze beweert- in werkelijkheid in de praktijk in Albanië geen nationale bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorhanden zou zijn.

Verzoekster slaagt er dan ook niet in om afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waarbij op basis van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier wordt opgemerkt:

“Vooreerst kan er opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal weliswaar erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschermingsdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”

Waar verzoekster thans voorhoudt dat “Verwerende partij zet een mooi theoretisch betoog uiteen, maar de realiteit is een ander verhaal” en zij voorts oppert dat ze heeft aangetoond dat het niet het geval is/was dat zij beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten, strookt dit bovendien niet met haar eigen verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten, waaruit blijkt dat zij met betrekking tot de problemen met haar man wel degelijk toegang had tot en beroep kon doen op de Albanese politie en justitie, en dat deze haar wel degelijk hulp en bescherming boden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede grond het volgende vastgesteld, vaststellingen die geenszins worden ontkracht of weerlegd:

“Bovenstaande informatie wordt bevestigd door uw verklaringen over de houding van de Albanese autoriteiten in uw zaak. Hieruit blijkt immers dat ze wel degelijk bereid en in staat waren om u bescherming te verlenen. N.a.v. de ruzie met uw man stapte u begin september 2021 naar de politie, waar u naar eigen zeggen geholpen werd door een erg beleefde politieman die u meteen te hulp schoot, troostte en een proces-verbaal opstelde. Hij beloofde uw aangifte naar de rechtbank te sturen, wat effectief gebeurde aangezien u en uw man een dag of twee later al uitgenodigd werden door de rechtbank. U kreeg de kans om uw versie van de feiten te vertellen en de rechtbank nam een beslissing. U kreeg de voorlopige voogdij over jullie kinderen en een beschermingsbevel van zes maanden. In deze periode mocht uw man niet bij u in de buurt komen en kon hij de kinderen enkel zien via een bezoeksregeling met een maatschappelijk assistent. Bovendien zei de rechter u dat er nog maatregelen tegen B.(...) konden genomen worden waaruit u kon opmaken dat u hem misschien wel naar de gevangenis kon laten sturen (CGVS, p. 5, p. 10-11, p. 13 en p. 15). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat de zaak in kortgeding werd behandeld en er onmiddellijk werd ingegrepen na de door u neergelegde klacht. Er werd u door de sociale dienst van Shkodër psychosociale en financiële bijstand beloofd. De maatregelen gingen in op 11 september 2021 en waren geldig tot 11 maart 2022. Uit het vonnis blijkt dat er een onderzoek opgestart zou worden om na te gaan of B.(...) al dan niet vervolgd zou worden en of het al dan niet tot een strafproces zou komen. Dat deze beschermingsmaatregel geen dode letter bleef, blijkt tevens uit het feit dat de politie zich bereid

toonde om u te vergezellen naar uw woning om er spullen op te halen (CGVS, p. 11-12)." (eigen onderlijning).

Verzoekster merkt verder op dat haar man de klacht die ze tegen hem indiende maar een lachertje vond. Ze geeft aan dat haar man letterlijk aan de rechter verklaarde dat hij met haar zou doen wat hij wilde. Verder poneert verzoekster dat haar man haar, na het contactverbod en de verhuis naar haar zus, telkens terugvond en haar herhaaldelijk bedreigde met de dood. Ze durft geen verdere, ingrijpendere stappen te ondernemen tegen haar echtgenoot omdat ze vreest dat een gevangenisstraf hem nog woedender zou maken. Verzoekster meent dat ze helemaal niets zou kunnen ondernemen om zichzelf en haar kinderen tegen hem te beschermen. Ze geeft opnieuw het voorbeeld van een vrouw, genaamd S., wiens man na een veroordeling vrijkwam en hiertegen niets kon ondernemen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich hiermee beperkt tot het louter herhalen van beweringen, stellingen en bezorgdheden die ze eerder al uitte tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Verzoekster, die verzuimt haar persoonlijke problemen verder te duiden en te verduidelijken, laat echter na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die een ander licht (kunnen) werpen op hetgeen in dit verband op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

"Wat betreft de bedreigingen die uw man na het uitvaardigen van de beschermingsmaatregel geuit zou hebben – hij sprak dreigementen uit in de gang van de rechtbank; in het bijzijn van een politieagent maar zonder dat deze het kon horen zei hij dat u zou eindigen zoals een zekere Sabrina die werd gedood door haar man en uw zus bedreigde hij aan de telefoon (CGVS, p. 12-14) –, dient opgemerkt te worden dat u hiervan geen melding maakte bij de politie (CGVS, p. 14; p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u dit niet heeft gedaan om de situatie niet te verergeren en u wilde niet dat iemand aan uw kinderen zou zeggen dat u hun vader naar de gevangenis had gestuurd (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan uw nalaten klacht in te dienen niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden, temeer daar de Albanese autoriteiten, zoals hierboven reeds aangegeven, al eerder tegen uw echtgenoot hadden opgetreden. Dat u geen 24 uur op 24 door de politie beschermd kon worden, zoals u nog aanstipte (CGVS, p. 16), volstaat ook niet als uitleg voor uw nalaten. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de persoon die u belaght eventueel wordt gearresteerd en vervolgd.

Uw gevoel van wantrouwen in het systeem – u meende onder meer dat verschillende vrouwen al tevergeefs aangifte hadden gedaan en dat niet alle rechters goede beslissingen nemen waardoor men nooit weet welke beslissing er zal genomen worden – (CGVS, p. 13) is slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met de bovenstaande door de Albanese justitie getroffen (beschermings)maatregelen ten aanzien van u. U sprak zelf overigens enkele keren uw lof uit over de rechter in uw zaak: omdat ze een vrouw was, begreep ze u goed én ze deed een goede uitspraak. Bovendien zei de rechter dat, indien u dit wenste, u nog bijkomende stappen tegen B.(...) kon zetten met als mogelijk gevolg dat hij naar de gevangenis zou gestuurd worden en volgens u kon hij voor familiegeweld een paar maanden gevangenisstraf krijgen (CGVS, p. 12-13 en p. 15)."

In dit verband wees u weliswaar ook nog op het voorbeeld van S.(...), een vrouw die vermoord werd door haar man tegen wie ze klacht had ingediend, waardoor hij veroordeeld was. Hij kwam na vijf of zes maanden weer vrij waardoor hij de kans had gekregen om haar te vermoorden. Ook vermeldde u de zaak van een rechter die door haar echtgenoot, die acht maanden in de gevangenis had gezeten, vermoord werd (CGVS, p. 12-13; p. 16). Hieruit kan echter niet opgemaakt worden dat de autoriteiten in Albanië hun werk niet zouden doen. Immers, uit uw voorbeelden blijkt dat de autoriteiten wel degelijk al tegen de mannen in kwestie hadden opgetreden. Dat zij werden vrijgelaten, kan verschillende redenen hebben, zoals een gebrek aan bewijs tegen hen of het uitzitten van hun straf. Uit het loutere feit dat de door u vermelde mannen op vrije voeten waren, waardoor ze nieuwe criminele feiten, zoals moorden, konden plegen, kan dan ook geen onwil of onkunde van de autoriteiten om bij criminele feiten op te treden afgeleid worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Uit het voorgaande kan bijgevolg niet opgemaakt

worden dat de Albanese autoriteiten u geen of onvoldoende bescherming wilden of konden verlenen, wel integendeel.” (eigen onderlijning)

Verzoekster ontkent thans niet, doch bevestigt daarentegen dat toen haar echtgenoot haar ook nog na het uitvaardigen van het beschermingsbevel bleef bedreigen, zij hiervan geen melding maakte bij de Albanese politie, niettegenstaande zij zich blijkens haar verklaringen wel degelijk en goed bewust was van de mogelijkheden hiertoe, gelet o.a. op het feit dat de rechter in de rechtbank haar hier uitdrukkelijk op zou hebben gewezen. Dat zij er mentaal en fysiek volledig doorzat, represailles vanwege haar man vreesde en het risico niet wou nemen dat haar kinderen haar steeds kwalijk zouden nemen dat zij hun vader naar de gevangenis zou hebben gestuurd, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor haar nalaten om de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden te benutten, laat staan uit te putten. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aanstipt, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in om bescherming te verkrijgen tegen zijn/haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Aangezien verzoeksters echtgenoot haar blijkens haar verklaringen bleef bedreigen, ook nadat zij klacht tegen hem indiende en de zaak voor de rechtbank werd gebracht waarna er onmiddellijk werd opgetreden door de Albanese autoriteiten, en verzoekster bovendien de vrees koestert dat hij haar zal vermoorden, kon des te meer worden verwacht dat verzoekster die voortdurende bedreigingen en vrees voor verdere problemen en zelfs haar leven zou aankaarten en aanklagen bij de Albanese politieke en justitiële instanties, te meer daar de Albanese autoriteiten haar al eerder hulp en bescherming hebben geboden en effectief hebben opgetreden tegen haar man, zoals o.a. blijkt uit de door verzoekster neergelegde gerechtelijke documenten.

De commissaris-generaal wijst verder in de bestreden beslissing nog op algemene landeninformatie waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten in het algemeen te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De algemene opmerking van verzoekster, die nalaat zelf enige (laat staan andersluidende) informatie bij te brengen, dat *“Verwerende partij zet een mooi theoretisch betoog uiteen maar, maar de realiteit is een ander verhaal”*, is geenszins van aard een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij aan de hand van die objectieve landeninformatie wordt overwogen:

“Aansluitend kan ook nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten in het algemeen te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt echter, in tegenstelling tot uw beweringen in dit verband, niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om de ook door u vermelde (CGVS, p. 13) corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om tegen de ook door u vermelde corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een

anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden."

2.2.8. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift nog op algemene wijze op dat "Scheiden was geen optie, haar man had haar gemaakt dat zij enkel en alleen van hem zou verlost zijn als zij dood zou gaan", doch ze betwist niet, minstens werpt ze geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waarbij in dit verband pertinent wordt opgemerkt: "Voorts kan erop gewezen worden dat u ondanks B.(...)'s weigering zelf geen enkel initiatief aan de dag heeft gelegd om van B. te scheiden en zelfs niet om u naar de opties in dit verband te informeren (CGVS, p. 4)."

2.2.9. In de bestreden beslissing wordt voorts pertinent geoordeeld als volgt:

"Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u als alleenstaande moeder niet in Albanië zou kunnen leven. U heeft immers in het verleden als enige kostwinner ingestaan voor het levensonderhoud van u en uw gezin (CGVS, p. 10), waardoor uit niets blijkt dat u dit bij terugkeer niet opnieuw zou kunnen doen. Zelfs al zou u niet bij familie in Albanië kunnen intrekken en zelfs al steunde uw vader u niet, zoals u stelde (CGVS vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 11), dan nog blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Albanië niet door familie zou gesteund en ondersteund worden – uw zus stond u immers in het verleden, na de problemen met uw echtgenoot, met raad en daad bij (CGVS, p. 10-11) – en dat u er dus geen toegang zou kunnen hebben tot de huurmarkt om een appartement of woning te huren."

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. Waar zij in haar verzoekschrift er louter op wijst dat "Het gaat haar immers niet om de financiële kant van de zaak, wel de imminente bedreiging die er van haar man die haar overal zal vinden en vermoorden omdat zij hem ten schande heeft gebracht en hem verlaten heeft" -waarmee ze aangeeft financieel inderdaad in de mogelijkheid te verkeren als een alleenstaande moeder in Albanië (mits eventuele hulp van familie) haar plan te kunnen trekken-, herhaalt en beklemtoont de Raad dat verzoekster niet aantoont dat zij voor eventuele nieuwe problemen met en bedreigingen vanwege haar man niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen.

De door verzoekster bijgebrachte psychologische attesten, waarvan 1 attest werd opgemaakt door een Albanese psycholoog, wijzigen de bovenstaande vaststellingen niet. Immers, de Raad betwist geenszins de ernstige problemen die verzoekster heeft gekend met haar echtgenoot. Evenmin wordt betwist dat verzoekster psychologische problemen kent, doch uit niets blijkt dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Waar in het attest van 20 juli 2022 wordt verwezen naar de moeilijke problemen en het relaas van verzoekster en de onmogelijkheid en/of angst om hulp te zoeken in haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat deze uitspraken steunen op beweringen van verzoekster. Bovendien stelt de Raad vast dat het attest gedagtekend 20.07.2022 vermeldt dat verzoekster na haar onderzoek in juli en de beslissing om de behandeling op te starten in september, niet meer is komen opdagen. Daarnaast stelt de Raad vast dat dit attest van 20.07.2022 opgemaakt is op verzoek van verzoekster. Wat het attest van 1 november 2022 betreft stelt de Raad vast dat dit blijkbaar is opgemaakt bij een eerste bezoek.

2.2.10. Aldus besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen bescherming van de nationale autoriteiten in Albanië kan bekomen. Haar betoog in het verzoekschrift dat zij voor haar problemen geen adequate bescherming kan krijgen in Albanië kan derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden gevolgd.

2.2.11. Uit niets blijkt dat er op heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.2.12. Verzoekster voert de schending aan van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit Verdrag: *“Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)”*.

Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd in de nationale wetgeving. De Raad ziet niet in, noch wordt dit toegelicht, wat voornoemd artikel van bovenstaand Verdrag toevoegt aan de vigerende wetgeving. Verzoekster verduidelijkt voorts niet welke gendergerelateerde problemen niet onderzocht werden, noch hoe de criteria uit het Vluchtelingenverdrag op een niet-gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld.

Bovendien zet verzoekster in haar verzoekschrift zelf uiteen dat *“Meisjes en vrouwen die het slachtoffer zijn van gendergerelateerd geweld kunnen dus bescherming vragen in een derde land wanneer hun eigen land faalt hen te beschermen tegen vervolging. Dit principe was reeds erkend door de interpretatie van het Verdrag van Genève door het UNHCR in hun richtlijn over internationale bescherming(...), en in de Europese Kwalificatierichtlijn(...); het verdrag maakt dit principe nu juridisch bindend voor de lidstaten van de Raad van Europa.”* De Raad heeft vastgesteld, en daarmee het oordeel van de commissaris-generaal bevestigd, dat verzoekster beroep kan doen op bescherming van de nationale autoriteiten in Albanië. Een schending van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul kan dus ook niet langer worden volgehouden.

2.2.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *“Gelet op het voorgaande wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

2.2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Er werd, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoekster aangehaalde elementen, waarover in de bestreden beslissing aan de hand van een diepgaande analyse en doorgedreven onderzoek omstandig en gedetailleerd wordt gemotiveerd. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.2.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.16. Een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

2.2.17. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond en kunnen derhalve niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.2.18. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS